

РЕШЕНИЕ

№ 2280

гр. София, 26.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 26.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **2806** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу ревизионен акт № [ЕГН] от 01.12.2010 г., издаден от М. П. Б. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, потвърден с решение № 377 от 07.03.2011 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят твърди, че ревизионният акт в оспорената му част е издаден при неправилно приложение на материалния закон, като поддържа, че ревизираното лице е изпълнило изискванията на чл.71, т. 1 от ЗДДС, за да му бъде признато правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. Счита, че ревизионният акт следва да се отмени и в частта на установеното задължение по ЗКПО за 2009 г. Искане се отмяната на РА в обжалваната му част.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП, представлявана от юрк. К. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на обжалвания ревизионен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и ревизионният акт в оспорената му част е законосъобразен.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1004629 от 14.06.2010 г., издадена от М. Г. Р. на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за отделни данъчни периоди от 23.12.2009 г. до 30.04.2010 г. и по ЗКПО за периода от 10.12.2009 г. до 31.12.2009 г. Сроктът за извършване на ревизия е удължен до 24.09.2010 г. със заповед № 1007151 от 23.08.2010 г., издадена от Д. В. П., началник на сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” при ТД на НАП С.. ЗВР са връчени на ревизирания субект на 24.06.2010 г. и на 08.09.2010 г.

Изготвен е ревизионен доклад № 1007151 от 08.10.2010 г., надлежно връчен на пълномощник на дружеството на 03.11.2010 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от ревизирания субект е подадено възражение срещу ревизионния доклад с вх. № 53-06-2564 от 17.11.2010 г.

Ревизионното производство е приключило с ревизионен акт № [ЕГН] от 01.12.2010 г., издаден от М. П. Б. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., упълномощен със ЗОКО № К 1007151 от 08.10.2010 г. от органа, възложил ревизията. С РА са установени задължения общо в размер на 62 325,90 лева при деклариран за периода на ревизията ДДС и корпоративен данък общо в размер на 2885,82 лева. Определените задължения за внасяне са в размер на 60208,86 лева.

В хода на ревизията на [фирма] е отказано правото на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС в общ размер на 41000,00 лева по фактури № 74 от 22.12.2009 г. с ДО 80000,00 лева и ДДС в размер на 16000,00 лева, № 75 от 28.12.2009 г. с ДО 62500,00 лева и ДДС в размер на 12 500,00 лева и № 76 от 30.12.2009 г. с ДО 62 500,00 лева и ДДС в размер на 12 500,00 лева, издадени от [фирма], като органите по приходите констатира, че дружеството не е включило в дневника за продажби посочените фактури, както и че доставчикът не разполага с кадрова, технологична и ресурсна обезпеченост да извърши услугите.

С РА не е признато право на данъчен кредит на основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС за периода от м.01 до м.04.2010 г. поради непредставяне на оригинали на данъчни фактури, изискани от ревизираното лице с ИПДПОЗЛ № 19-53-02-1504 от 06.07.2010 г. и съобразно това са коригирани резултатите за посочените периоди.

По отношение на задълженията по ЗКПО е извършено увеличение на финансовия резултат за 2009 г. със сумата от 80000,00 лева, представляваща стойността по фактура № 74 от 22.12.2009 г., издадена от [фирма], на основание чл. 16, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от ЗКПО поради непризнаване на разходите за извършени услуги, като е определен корпоративен данък в размер на 8752,35 лева при деклариран от дружеството в размер на 752,35 лева и са начислени лихви за забава в размер на 606,15 лева.

Ревизионният акт е връчен на пълномощник на дружеството на 04.01.2011 г., като жалбата до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП С. град с вх. № 53-06-205 от 18.01.2011 г.

Между решаващия орган и ревизираното лице не е сключено споразумение за удължаване срока за произнасяне по жалбата на ревизираното лице на основание чл.156, ал. 7 от ДОПК.

В срока за произнасяне по чл.155, ал. 1 от ДОПК решаващият орган се е произнесъл с решение № 377 от 07.03.2011 г., с което е потвърден ревизионен акт № [ЕГН] от 01.12.2010 г., издаден от М. П. Б. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит в размер на 46 679,53 лева и лихви в размер на 4 154,00 лева и в частта относно определения за

2009 г. корпоративен данък в размер на 8000 лева и лихви в размер на 606,15 лева.

Съдът изрично е указал на жалбоподателя възможността да иска изслушване на съдебно-счетоводна експертиза по делото, като с определение от 08.08.2011 г. е допусната ССЧЕ със задачи, формулирани от оспорващия с молба от 01.07.2011 г. Заключение по делото не е прието, тъй като въпреки дадената многократно възможност жалбоподателят не е внесъл определения от съда депозит за възнаграждение за вещо лице.

В хода на съдебното производство жалбоподателят е представил заверени копия от процесните фактури и приложени към тях фискални бонове, като не е ангажирал други доказателства. На ревизираното лице съдът е указал възможността да сочи доказателства, насочени към установяване на реалното извършване на процесните доставки, по които е отказано признаване правото на данъчен кредит.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 377 от 07.03.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП е връчено на управителя на дружеството на 10.03.2011 г., а жалбата срещу РА в потвърдената му от решаващия орган част е подадена чрез дирекция „ОУИ” с вх. № 53-00- 205 от 24.03.2011 г. Следователно, жалбата на [фирма], [населено място] се явява подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Предмет на оспорване в настоящото производство е РА № [ЕГН] от 01.12.2010 г., издаден от М. П. Б. –главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактури № 74 от 22.12.2009 г., № 75 от 28.12.2009 г. и № 76 от 30.12.2009 г., издадени от [фирма], както и относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит за периода от м.01 до м.04.2010 г. поради непредставени от дружеството оригинали на първични счетоводни документи. С определение от 02.05.2011 г. съдът е указал на жалбоподателя да уточни дали оспорва РА и в частта на установените задължения по ЗКПО за 2009 г., доколкото в жалбата до АССГ ревизираното дружество изрично посочва, че оспорва РА в частта, в която е потвърден с решение № 377 от 07.03.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място]. С допълнителна молба от 16.05.2011 г. оспорващият поддържа, че жалбата му е насочена срещу процесния РА и в частта относно определения корпоративен данък по ЗДДФЛ за 2009 г.

Ревизионният акт в оспорената част, потвърден с решение № 377 от 07.03.2011 г. е издаден от материалнокомпетентен орган. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Според този текст - чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К

1007151 от 08.10.2010 г. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определен М. П. Б. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С.. Процесната ЗОКО е издадена от М. Г. Р., заемаща длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” на ТД на НАП С., която е оправомощена да издава заповеди за възлагане на ревизии съгласно заповед № РД – 01 – 6 от 05.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С.. Съгласно чл. 119, ал. 1 и 2 от ДОПК в тридневен срок от изготвянето на ревизионния доклад органите, извършили ревизията, уведомяват писмено органа, който я е възложил. След получаване на уведомлението органът, възложил ревизията, определя със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Ревизионният акт, предмет на оспорване в настоящото производство е издаден от М. П. Б. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. съобразно издадената ЗОКО.

В хода на ревизията не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да засягат правото на защита на ревизираното лице. ЗВР и РД са надлежно връчени на оспорващия, като същият е упражнил правото си на възражения по реда на чл.117, ал. 5 от ДОПК срещу констатациите в РД. Ревизионният доклад е подробно обоснован и мотивиран, представляващ неразделна част от ревизионния акт, предмет на оспорване в настоящото съдебно производство.

След задълбочена преценка на събраните в хода на ревизията и съдебното производство доказателства настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт в оспорената му част е издаден при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

1. С РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 41000,00 лева по фактури № 74 от 22.12.2009 г. с ДО – 8000 лева и ДДС – 16000,00 лева, № 75 от 28.12.2009 г. с ДО – 62 500 лева и ДДС – 12500,00 лева и № 76 от 30.12.2009 г. с ДО – 62500,00 лева и ДДС – 12500,00 лева с предмет на доставките – „работа по договор за дигитализация на геоложка информация – I/II част”.

Отказът за приспадане правото на данъчен кредит на получателя по процесните фактури е обоснован с оглед липса на доказателства за реално осъществена облагаема доставка, както и е отчетен факта, че прекият доставчик не е отразил в дневника за продажби процесните фактури.

Така приетото от органите по приходите е правилно и обосновано.

Съгласно ПИНП № 1009386 от 01.10.2010 г. относно доставчика [фирма] е констатирано, че дружеството е регистрирано по ЗДДС на 09.10.2007 г. и deregистрирано по инициатива на орган по приходите, считано от 03.06.2010 г. След проверка в информационната система е установено, че описаните три броя фактури не са включени в дневника за продажби на доставчика за м.12.2009 г. и в СД за посочения период. С писмо вх. № 19-53-02-1579 от 30.09.2010 г. от страна на [фирма] са представени заверени копия от фактурите, договор и работна програма, приемо-предавателни протоколи – 3 бр., копие на РКО – 2бр., копие на диплома, хронология на сметка 302,304,453/2, 501,602,702,703; копие на дневник за продажби и покупки и оборотна ведомост. В ПИНП на доставчика е отразено, че при проверката не са установени доказателства относно плащане на доставките, наличие на кадрова, технологична и ресурсна обезпеченост за извършване на услугите. Съгласно ПИНП представена е диплома на г-н Р. Т. - минен инженер по разработка на полезни изкопаеми и два РКО от 10.12.2009 г. и от 30.12.2009 г. , съгласно които на лицето са изплатени хонорари за дигитализация на геоложка информация. С Р. Х. Т. няма

представен сключен договор, както и не са представени други доказателства за изпълнение на услугата – няма доказателства за наличие на ДМА и ДНМА, необходими за извършване на доставката.

Извършена насрещна проверка на Р. Х. Т., резултатите от която се съдържат в ПИНП № 19-53-01-497 от 07.10.2010 г. Приложени са писмени обяснения от физическото лице, съгласно които той не е извършвал дигитализация на геоложка информация, не е получавал никакви хонорари и не е подписвал РКО, не е подписал граждански договори нито с [фирма], нито с ревизираното лице – [фирма].

Съгласно посоченото в ПИНП на [фирма] в дневника за продажби на доставчика за м.12.2009 г. не са включени фактури № 74 от 22.12.2009 г., № 75 от 28.12.2009 г. и № 76 от 30.12.2009 г. От страна на доставчика [фирма] е представено заверено копие от дневника за продажби за м.12.2009 г., според което процесните фактури са включени в дневника за продажби за посочения период с получател [фирма] и са отразени същите стойности. Съобразно така констатираното противоречие данъчните органи са извършили служебна проверка в наличната база данни, въз основа на която установяват, че в дневника за продажби на [фирма] за м.12.2009 г. са отразени фактури № 74 от 30.12.2009 г. със стойност 4800,00 лева и ДДС в размер на 960,00 лева; № 75 от 30.12.2009 г. със стойност 4 890,00 лева и с ДДС в размер на 978,00 лева, по които получател е [фирма] с БУЛСТАТ[ЕИК] и предмет – СМР.

Представеното в хода на ревизията копие от дневник за продажби за м.12.2009 г. на доставчика [фирма] само по себе си не може да служи като доказателство за включване на описаните фактури, като в тази връзка изслушването на поисканата от оспорващия съдебно-счетоводна експертиза би установила след надлежна проверка в счетоводството на доставчика дали действително процесните три бр. фактури са включени в дневника за продажби на доставчика за м.12.2009 г. и съответно, дали са отразени и в СД за същия данъчен период. В случая експертизата не е изпълнена поради бездействие от страна на оспорващия – неизпълнение на задължението за внасяне на депозит за вещо лице.

С оглед на така констатираните противоречия не може да се приеме за основателно твърдението на жалбоподателя, че фактури № 74, № 75 и № 76 от м.12.2009 г. са издадени от [фирма] в полза на [фирма] и съответно, че данъкът по фактурите е начислен от доставчика съгласно чл.86 от ЗДДС. След като в информационната система на НАП за м.12.2009 г. фигурират фактури, издадени от [фирма] в полза на друго дружество ([фирма]), с различен предмет и с различни стойности (много по-ниски от стойностите на всяка една от гореописаните фактури), то това означава, че доставчикът е начислил ДДС по чл. 86 от ЗДДС по тези фактури, а не и по процесните.

От друга страна, съдът намира, че от доказателствата, събрани в рамките на ревизионното производство не се установява наличието на реално осъществена от доставчика облагаема доставка на услуга по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, както правилно са приели органите по приходите.

Предмет на доставките по гореописаните фактури с издател [фирма] е „работа по договор за дигитализация на геоложка информация I / II част”. Представен е договор от 14.12.2009 г., сключен между [фирма] в качеството на Възложител и [фирма] в качеството на Изпълнител с предмет – изпълнителят приема да изпълни дигитализация на геоложка информация – част I – 100 броя доклади; част II – 80 бр. доклади и част III – 80 бр. доклади. Съгласно договора изпълнителят се задължава да цифрова

предложените съгласно чл.2.1. (от възложителя) доклади; да направи архив на пълните цифрови аналози по т.21. от договора с цел сигурност на съхранението на данните със срок на реализация до 30.05.2010 г.; да отстранява констатираните забележки, свързани с обема и качеството на работа, както и е уговорено, че Изпълнителят започва работа по договора след получаване от Възложителя на оригиналните източници. Съгласно чл. 4 от договора цената възлиза на 205 000 лева, към която сума се добавя ДДС, като са уговорени следните плащания: - I етап – 80000,00 лева; - II етап – 62 500,00 лева и III етап – 62 500,00 лева. Договорът е със срок на действие, считано от 14.12.2009 г. до 30.05.2010 г. Съгласно чл. 8 от договора приемането на оригиналната документация става в офиса на [фирма], а съгласно чл. 9 приемането на извършената работа става с приемо-предавателен протокол.

Към договора е приложена работна програма (на л. 231 от делото), в която е посочено, че част I – 100 бр. доклади е със срок до 25.02.2010 г., II част – 80 бр. доклади е със срок на изпълнение до 15.03.2010 г. и III част – 80 бр. доклади е със срок до 20.04.2010 г.

Приложени са три броя приемо-предавателни протоколи – от 15.02.2010 г. (за приемане на работата – етап първи), от 05.03.2010 г. (за приемане на работата – втори етап) и от 20.04.2010 г. (за приемане на работата – трети етап).

От обясненията на управителя на ревизираното дружество е видно, че според тях така сключеният с [фирма] договор е обвързан със сключения на 16.12.2009 г. договор между [фирма] и [фирма]. С посочения договор изпълнителят [фирма] приема да изпълни цифроване на доклади с графичните приложения към тях от геоложки изследвания – 280 бр. и поддръжка на геореферирани и векторизирани графични приложения към доклади от раздели за благородни метали и радиоактивни елементи по договор № 1629/2008 между [фирма] и МОСВ – поддържане на пълни цифрови аналози.

За извършване на процесните услуги от страна на [фирма] е представена диплома за завършено висше образование на Р. Х. Т., издадена от ВМГИ на 24.06.1977 г. по специалността „Разработка на полезни изкопаеми”, както и два бр. РКО, съгласно които на посоченото лице са изплатени суми в размер на 250 и 700 лева за „дигитализация на геоложка информация”. РКО са издадени на 10.12.2009 г.и на 30.12.2009 г., като върху същите е положен подпис под „Получил” – Р. Х. Т..

С писмени обяснения вх. № 19-53-01-497 от 06.10.2010 г. до ТД на НАП С., офис Л. лицето Р. Т. изрично заявява, че няма сключен граждански договор с [фирма] и не е извършвал дигитализация на геоложка информация, както и че няма сключени граждански договори, не е извършвал никаква дейност и не е подписвал РКО, свързани с образованието му към [фирма].

Въз основа на така констатираните факти обосновано органите по приходите приемат, че доставчикът [фирма] не разполага с кадрова и

материална обезпеченост за извършване на възложените доставки. След като физическото лице Р. Т. изрично отрича каквито и да било обвързаности с [фирма] и [фирма] за осъществяване на възложените услуги, предмет на процесните фактури, то не може да се приеме, че са събрани доказателства, че доставчикът е разполагал кадрова обезпеченост за извършването им.

От друга страна, съдът констатира, че фактурите с издател [фирма] не могат да бъдат обвързани с представените три броя приемо-предавателни протоколи, тъй като протоколите са изготвени след датата на издаване на фактурите (през м.02, м.03 и м.04.2010 г.). Това означава, че не е ясно дали към датата на издаване на фактурите е реално осъществена описаната в тях услуга – работа по договор за дигитализация, след като приемо-предавателните протоколи за извършената работа са издадени няколко месеца по-късно. В самите фактури липсва конкретизация на стопанската операция, доколкото е записано само общо „работа по дигитализация на геоложка информация – I / II част”. Едновременно с това се констатира, че две от фактурите – фактури № 75 от 28.12.2009 г. и № 76 от 30.12.2009 г. са с еднакъв предмет на доставка – „работа по договор за дигитализация на геоложка информация – II част” с една и съща стойност. Към фактурите липсват представени платежни документи и няма доказателства ДО и ДДС по тях да са заплатени от ревизираното лице в полза на доставчика [фирма]. В хода на съдебното производство са представени заверени копия от фактурите заедно с фискални бонове за заплатени ДО и ДДС, но за да се направи обоснован извод, че действително доставчикът е начислил ДДС по фактурите, че ДО и ДДС е било заплатено от ревизираното лице, както и да се изследват самите счетоводни операции, взети от доставчика и получателя, е необходимо да бъдат използвани специални знания на вещо лице, който да извърши проверка в счетоводството на доставчика и на жалбоподателя. Такава експертиза не е извършена поради процесуалното бездействие на оспорващия.

В допълнение на гореизложеното следва да се посочи, че самият управител на ревизираното лице (на л. 198 от делото) твърди, че възложените на „В. ПВ” услуги са обвързани с договора, сключен между [фирма] като възложител и [фирма] в качеството му на изпълнител, т.е. според управителя на дружеството – жалбоподател [фирма] е ползвало услугите на подизпълнителя [фирма]. Установява се, че основният договор между [фирма] като Възложител и [фирма] като изпълнител е сключен на 16.12.2009 г. (прил. на л. 219-л.221 от делото), а договорът между [фирма] и [фирма] като подизпълнител е сключен преди тази

дата – на 14.12.2009 г., което означава, че не би могъл [фирма] да се явява подизпълнител на ревизираното лице по услугите, възложени от [фирма] на [фирма].

Представените копия от счетоводни документи от [фирма], както и от [фирма] не могат да бъдат ценени като достоверни доказателства, тъй като не са подписани от съставител, а са заверени от неизвестно лице. Съгласно чл. 51 от ДОПК вписванията в счетоводните книги се преценяват според тяхната редовност в съответствие с изискванията на ЗСч и с оглед другите обстоятелства, установени в хода на производството. В хода на ревизията доставчикът не е намерен на декларирания от него адрес за кореспонденция, не е осигурен достъп до счетоводната информация на технически носител, поради което правилно е прието от органите по приходите, че не може да се извърши преценката на редовността на воденото от него счетоводство. Такава проверка не е извършена и по време на съдебното производство, а е следвало да се извърши и с оглед констатираното разминаване на данните в подаденото при насрещната проверка копие от дневника за продажби на [фирма] за м.12.2009 г. и декларираните от него данни за извършените продажби по чл.124 и чл. 125 от ЗДДС.

При така установените факти и след задълбочена преценка на доказателствата се обосновава изводът за недоказване на основната водеща предпоставка – реално извършена облагаема доставка по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС по гореописаните фактури, издадени от [фирма], както правилно са приели органите по приходите. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, което означава, че реалното извършване на облагаема доставка е задължително условие за възникване и упражняване правото на приспадане на данъчен кредит. От друга страна, издаването на данъчна фактура не представлява сама по себе си данъчно събитие, а е частен документ, от който жалбоподателят черпи изгодни за себе си правни последици, поради което той носи тежестта да докаже чрез надлежни доказателства правопораждания факт – извършването на доставка. В хода на ревизията и на съдебното производство не са ангажирани доказателства относно осъществяването на процесните доставки. Представените приемо-предавателни протоколи, копие от диплома за завършено висше образование и два бр. РКО за изплатени суми на лицето Р. Т. не доказват, че действително [фирма] е извършил възложените му от [фирма] услуги. Протоколите за извършена работа са издадени през 2010 г. и същите имат

общо съдържание, без да има конкретизация в какво точно се състои извършената работа, а фактурите са издадени през м.12.2009 г. От друга страна, доставчикът и ревизираното лице не са ангажирали доказателства за наличието на кадрова и технологична обезпеченост у [фирма] за извършване на доставките. Лицето Р. Т. отрича да е извършвал услуги с предмет, какъвто е предметът на доставката по процесните фактури, както и за наличието на определена обвързаност с [фирма] или [фирма]. Следователно, отказът на ревизиращите да признаят на [фирма] правото на приспадане на данъчен кредит по фактури № 74 от 22.12.2009 г., № 75 от 28.12.2009 г. и № 76 от 30.12.2009 г., издадени от [фирма] на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС се явява формулиран при правилно приложение на материалния закон и след съвкупна преценка на събраните доказателства.

Следователно, ревизионният акт в тази си част се явява законосъобразен.

II. Във връзка с направеното оспорване на констатацията на ревизиращите органи за наличие на основание за отказ за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди м.01 до м.04.2010 г. съдът намира жалбата на [фирма] за неоснователна. Към жалбата до съда оспорващият представя копия от данъчни фактури, издадени през процесните периоди – м.01. – м.04.2010 г. с получател [фирма] заедно с копия от фискални бонове към тях. Така представените доказателства не установяват факта, че действително оспорващият разполага с оригинали на посочените първични счетоводни документи, доколкото няма извършена проверка в неговото счетоводство от страна на лице, разполагащо със специални знания, каквито съдът не притежава. В случай, че бе допусната съдебно-счетоводна експертиза, по която експертът да извърши преглед на счетоводната документация на ревизираното лице и да установи дали същото разполага с оригинали на първични счетоводни документи относно получени доставки за периода от м.01 до м.04.2010 г., то това би довело до оборване на констатацията на ревизиращите органи в тази ѝ част. По време на ревизията и при подаване на възражението срещу РД ревизираното лице не е представило изисканите от органите по приходите първични счетоводни документи съгласно ИПДПОЗЛ изх. № 19-53-02-1504 от 06.07.2010 г., поради което обосновано органите по приходите са коригирали резултатите за посочените данъчни периоди в резултат на непризнато на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит.

Следователно, в тази си част жалбата на [фирма] се явява неоснователна.

III. По отношение на установеното задължение по ЗКПО за 2009г. законосъобразно органите по приходите са извършили увеличение на

финансовия резултат с размера на стойността по фактура № 74 от 22.12.2009 г., издадена от [фирма] на основание чл. 16, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от ЗКПО. По отношение на другите две фактури № 75 от 28.12.2009 г. и № 76 от 30.12.2009 г. е прието, че разходите по тях са осчетоводени като разходи за бъдещи периоди и с тях не следва да се коригира финансовия резултат за 2009 г. Недоказването на реалното осъществяване на доставката по фактура № 74 от 22.12.2009 г., издадена от [фирма] обуславя извода за липсата на реално осъществен от дружеството – жалбоподател разход и това означава, че разходите по описаната фактура са осчетоводени в нарушение на принципа на документалната обоснованост.

Съгласно чл. 23, ал. 2, т. 1 от ЗКПО за целите на определяне на данъчния финансов резултат, когато в този закон е посочено, че разход (загуба) не се признават за данъчни цели, с този разход се увеличава финансовия резултат в годината на счетоводното отчитане на разхода. Счетоводните разходи, които не са признати за данъчни цели, законът определя като данъчни постоянни разлики. При извършване на ревизията са установени данъчни постоянни разлики по реда на чл. 26, т.1 от ЗКПО – постоянните разлики произтичат от разходи, несвързани с дейността и разходи, които не са документално обосновани.

Правилно органите по приходите приемат приложението на чл. 16 от ЗКПО „Отклонение от данъчното облагане”, а именно - чл.16, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от ЗКПО, тъй като по процесната фактура липсва реално предоставени услуги, не е налице сделка и не е възникнало задължение за получателя за плащане на цената по тях и оттук не е налице реализиран разход, който да бъде доказан документално съобразно изискванията на счетоводното и данъчното законодателство. Цитираната фактура е издадена с цел отклонение от данъчното облагане чрез осчетоводяване на разходи, които реално не са извършени от ревизирания субект и с цел намаляване задължението за корпоративен данък. Следователно, осъществени са хипотезите на чл. 16, ал.1 и ал. 2, т. 4 от ЗКПО, поради което правилно органите по приходите са приели, че разходите по фактурата не са реално осъществени.

Правилно е определен размерът на дължимия корпоративен данък за процесната 2009 г., като на [фирма] не са признати разходите в размер на 80 000,00 лева по процесната фактура, издадена от [фирма] и съобразно това данъчната печалба за отчетната година - 2009 г. е за сумата от 87523,45 лева и дължимият данък е в размер на 10 % от данъчната остава, т.е. 8752,35 лева (от него е деклариран 752,35 лева, като съответно е констатирано, че не е внесен данък за 2009 г. и остава за довносяне данък в

размер на 8752,35 лева и са определени лихви за забава в размер на 606,15 лева).

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт в оспорената му част, потвърден с решение № 377 от 07.03.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП е законосъобразен и жалбата на [фирма] следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 7, ал.2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 1638, 80 (хиляда шестстотин тридесет и осем лева и осемдесет стотинки) лева съобразно материалния интерес по делото.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] срещу ревизионен акт № [ЕГН] от 01.12.2010 г., издаден от М. П. Б. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, потвърден с решение № 377 от 07.03.2011 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 1638, 80 (хиляда шестстотин тридесет и осем лева и осемдесет стотинки) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: